

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njech éi khmana
Ziwnosé je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew F.

✿ Sserbske njedželske lopjeno. ✿

Wudawa so kóždy kobotu w Smolerje; knižičkiščežerńi w Budyschinje a placzi šchtwórtlětnje 1,50 hr. s portom.

Njedžela Seragesima.

Matth. 20, 1—16.

So žaneho džěła nimaju, to je skórzba. jich wjele, kotřiž dyrba tež džěta na proschenje: šhto stejće tudy zpliečki džěń pródńi? wotmolwic: wšchaf naž ničto njeje uajał. A hdyž je doječ tajkich, kotřiž wo žane džěło njerodža, tež tajkich, kotřiž hu so pšhes šamšnu winu wo džěło a warbu pšhinješli, wulke je tež liežba tych, kiž hu džěło a warbu bjes winy šhubili, wošebje nětk w tuthm czežkim czašku.

Jene powołanje pak je, w kotrymž nihdy na džěle njepobrachuje, to je šchesczanowe powołanje w Božim kralestwje. Wot džěła njebješeho powołanja njeje ničto wusamknjeny, kiž je na Jesuhowe mjeno šcheczeny. Wšchitzy hu powołani, ša wšchitkich je džěło, wšchitkim tón knjes msdu dawa po štwojej hnadže.

To špóšnajemy wo džělaczerjach wo winizy. Šhto so wot nich žada? Džicže na winizy a džělajče. Winiza je Bože kralestwo, kotrež je štwoerny šastojnik, to je našch Knjes a Šbóžnik Jesuž Khrystuž, na šamjeńtnej roli tuteho hrěšneho šwěta šadžil a je štwojej lubosću wutworil. Pšchi tym nješměmy jenož na šlužbu mišionarow myšlicž, kotřiž hu puste póhanške kraje ša winowy pjeńk ewangeliona pšchihotowali, fež niž jenož na powołanje předarjow a dušchepštyrjow, kotřiž maju hrěcham wobarač a ša Bože kralestwo dušche dobywacz, ně, Jesuž šam je naš wučil, šo je jeho kralestwo šnutška w naš, i czehož špóšnajemy, šo je džěło w Božim kralestwje wošebje džěło na štwojej šamšnej wutrobje, na šnutškotnym čłowjeku.

A kał wjele je cžinicž w tutej winizy! kał wjele džěła po-

tuty! doniž twjerda wola njeje pšchihotowana ša winowy pjeńk, kotryž je Jesuž Khrystuž! Šał wjele njerjada šleho lóšchta ma šo naščowacz, šo bychu šo šlónčnje plody pokafale, plody wěry, lubosće, noweje pošlušnosće!

Pječ křóč hospodar w šczenju won džěšche, džělaczerjow najecz na šwoju winizy: rano šabe, hnydom ša šwitanjom, potom dopoldnja, potom wokolo pšchipołdnisheje hodžiny, dale popoldnja a šlónčnje hšchče wječor.

Pšchi tym móhli špominacz na wšchitke wulke a wažne cžazy powołanja žleho čłowjestwa wot štworjenja šwěta šem: jako Šraelški lud Boži šašon dosta, jako wokolo pšchipołdnisheje hodžiny šwětowych štamjnow Bože šlónčžo šo w Khrystužu šašne na njeju šwěčeshe, jako bu w reformaziškim czašku šchesczanštwo šašo wot Boha wubudžene — hač do teho czaška, w kotrymž budže pšched šonjom tuteho šwěta hšchče pošledne wulke adventšle šwonjenje šlincžecz: šhwataječe, šo hšchče šwoje dušche wumohli.

Me tež kóždy jenotšwy čłowjek ma šwoje hnadne hodžiny, w kotrychž reka: dži tež ty do Knjesoweje winizy. Šižom w džěcžach lětach šo to wot naš žadašche; hižom tehdy dyrbjachmy pod wodženjom šchesczanškich štaršich a wučerjow je šwojich mlodych wutrobow šu a nješwěnosć, njepošlušnosć a šamšnu wolu wutorhnyč; potom šašo w mlodošči pšchi šonfirmaziš a jako přeni křóč š Božemu šblidu džěchmy, Jesuž naš pšchecželne pšcheproky: cžaz džěčatštw a hraškantja je nimo, wojuj dobre wojoWANJE wěry, šapšchimú wěčne žiwjenje, na kotrež tež hu powołany, a wokolo pšchipołdnisheje hodžiny našchego žiwjenja, hdyž šo nam šamolwojenšpolne pšchikšlušnosće našchego powołanja na wutrobu a šwědomnje škadžechu, rekašche: džicže tež

wy tam a daježe tež wy Bohu česež pšes hšwedomlšwe dopjela njenje hšwojeho pomolanja a wopomnje, so Bóh tón Snjes na hšwojich šastojnikach ničo dale njepta hacž so budža hšwěrní namakani. Haj, hiščeže dale je tutón hšlók hšlyščež: hšdyž wječor pšchindže a džen teho žiwjenja šo nashiluje a čželne mozy dale bóle wotebjeraju, dha Bóh nam pšchitwola: špomuš na šónž, čžlóbče, hšwěru!

Duž dha drje šebi šoždy lubičž da tomne praschenje: ščto štejitče žylščki džen próšnu? Čhžesč-li šnadž šo šamolwicz a prajičž: wšchš mje ničtš njeje najal? Ně, to njemóžesč. Ščto dha je šožde pšchipowjedženje Božeho šłowa, šožde šwonjenje šwonow, šožde wodženje Božej ruki pšches wješele a žalosež, ščto šu tele wězy a što drubich wězow hšnosče hacž runje tak wjele napominanjow njebiešeho hospodarja: dži na moju winizu!

Wšo mēnišch, šo je hiščeže čžaka doščž? a rjeknjesh, šo je runje w tutym pšchirunanju na to pokasane, šo mohł hiščeže pošdžičho pšchincž, šo čhžesč tehodla šwoje žiwjenje hiščeže wu-žiwerež; hšdyž šтары budžesh mohł pšchezo hiščeže ša šwoju dušchu a ša wěčnosčž dželacž!? Ty blašnje, njeměšch, kaš šóršy wot ranje šo móže do wječora wšcho wobrocžičž? Duž dha, dženkā, hšdyž jeho hšlók hšlyšchšch, nještwejčžž šwoju wutrobu. Šón Snjes je naš wšchitšch najal.

A totra je mšda? Nešche pšchirunanje je wotmolwjenje na Šětrowe praschenje: hšaj, my šmy wšchitško wostajili a ša tobu šchli; ščto dha nam ša šo budže? Dželacžerjo w pšchirunanju šotšž šu wot ranja dželali, šo wobčežuju, šo wjazy njedostanu hacž čži, šotšž šu jeno jenicžku hodžinu dželali. Šospodar paš wotmolwi a džesche: pšchecželo, ja čži šchidnuš nječžinju; nješšy šo nnuš pšches jene pšchischol wo šrosch? Wšmi, ščtož šwoje je a dži šwój pučž; ja čžy paš temu pošlenemu dacž runje jako tebi.

Tole Snjesowe wotmolwjenje tym placži, šž majú šwoje dželo w šlužbe ša Boha šo něšchto šašlužbne. Šón Snjes je drje mšdu pšchilubil; a wón nješostaja jenož na wěčne žiwjenje; bohšobojasnosčž je wjele bóle š wšchitšim wězam wužitna, a ma šlubjenje tuteho a pšchichodneho žiwjenja. Šrosch, šotšž šospo- dar wuplacži, je wšchitško to, ščtož je Bóh jako mšdu ša šwojich dželacžerjow wustajil: šhwalba, čžesež nješachodnosčž, wěčne šbóžne žiwjenje tam — derjeměče, mēš, pšchipóšnacž, dolhe žiwjenje atš. šu! — Wle to wšchitško je a wostanje hšadna mšda. Šnada je, šo je tón Snjes našš pomolaš š hšwojemu šraleštwu. Šnada je, hšdyž š temu, šo čžemny, dawā to, šo došonjanmy, a šo našchu próžu šronuje še šohnowanjom, hšada je, hšdyž nam dolhi čžak w šwojej winizy dželacž dawā, hšada, hšdyž šmy jeno šwótki čžak jemu šwěrnosčž wšpokasacž móhli, hšada je wšchitško, š čžimž našchu dušchu wššchewi a našche žiwjenje šwojeli, hšada je, hšdyž nam na mšdu wē wěčnosčžči čžakacž dawā, na mšdu, še šotrežž drje šwěrnny wotrocžž šrawo mēšesche, šž je čžinil, ščtož čžinicz winojšy bēšche, niz paš my, šž šmy pšchi naššwěrnishim dželi, pšchi našššrawnišchim honjenju ša wěčnyhmi šubšami, wjele ššomdžili.

Na tutu hšadnu mšdu šajmy šwoju nadžiju, na tutu hšadnu mšdu hšadajo čžimny šwěrnš hšwoje dželo w Božej winizy špominajo na to, šo

„wšcho, ščtož šmy a wužiwamy,
to my š jeho hšady mamy.“ Šanjenš.

Šody.

(Wštracžowanje)

Berlin a domišuc bēšchaj šo šjedneššilej pšchecžiwu Šancj a Marzy, tola bēšchaj šo šadarmo próžwalej. Šutry šo šli-

žachu. Šeleny šchtwórtš wupróšči Šan Šarlinški próčš niz jeno wot šwojeju nošow, ně wot wšcheho šchtož mēšesche, praji šwó- jemu mišchtrej „W Božim mjenje“, šhdyž šo na šelesnizu a šedžesche domoj š staršchimaj, š Marzy.

Na mašym dwórnišch-žu čžakasche nan, šž bē šebi šužoda š šonšom najal. Ššo powitawšchi wutrobnje, šestajachu Šanowš šajchžiči a paščžiči a šorb na wšs a šedžechu dom. Macž šwawšche šžžo na šdala a witasche pod šhšami radoščže a džaka šyna pšchi šurčžkach šahrodli domoj. Do šštwš pšchishedschi ššrowješche Šana šwětkowš šerčžš. Wot Marški bē, wot šoho dha hšwal.

Šóršy bē wječor a Šan ššupi š šužodžizom, šo by šo Marzy pošžakowal ša powitanje. Šu tam šubje domoj witany. Šako šo prajšesche, hacž šmē Marška pošom na ššwilkū hiščeže šar- šchimaj šobu hšičž, šu jej to hšnydom došwolene.

A tak poš ššwilyž wobaj džesčštaj šudželizom. Pšchi šurčž- kach šo Šan Marški woprašča: „Šmēm šo ša pošom šwojeju ššarscheju woprašchecž, hacž šmēm jutšje dužy wškemšchi š šimaj pšchincž a šo je šu něšchto wššebite woprašchecž?“ Tak prajšy pšchimny Maržynu ruku, ju š waha ššočžo.

Šy-li šwětlšcho byšo, by widžal, kaš šo Marška šačžerwjenj a kaš jej ššožowne poššroženje woblicžo pšchebēža. Šanowu ruku šaššo ššožo rjeknu š čžicha: „Šaj, Šano, pšchindž!“

Šan ničo nješwotmolwi, ščžeže jenož ššwatawžy a wješšoty Maršku š šuršam a wobaj šastupšchšaj. Tam bē šžžo šlišo pšchi- šotowane, niz ša ššjóčš, ně ša šštyrjesh. Džiwno to a tež šaššš niz!

Bē to rjana hšodžinka tam pšchi šudželiz pšchi doššny ššofejū a šškonzu. Šwětki na šlišže šo š temu šmēwachu, a ščtož na nje pošlada, wēdžesche, šo wješšele jutry šubja.

Jutry! Jutry šu šwjedženš wješšela abo nješšy do žyla jutry. Šak mohł to do žyla hiščeže žitry byžž bjes jutrow! Ju- try šu šwjedženš žiwjenja a tuž šwjedženš wješšelenja, wěrneho wješšelenja. Ščto čžyž to w tutym čžakū jutrow pašowacž. Šy to ššamomordatššwo byšo a mordatššwo! A tola šu šajzy, šotšž jutram jutry šjeru a tak šebi wješšelenje, žiwjenje! Šdyž to šžžo ššmjerčžšrudnje, ščto to tomu prajičž, hšdyž šajzy tež dru- šhim jutry šjeru, haj šamo džecžom! —

Šola šudželiz bē šžžo šeleny šchtwórtš jutrowne wješšelenje, a to to šrawe, pšchetož nješšabuchū wopomnicž, ščto w nozy wot šeleneho šchtwórtška š čžichonnu ššatšej šo bē ššalo tam w židow- ššim šraju. —

Čžichi pašš dužy wotemšchi wšžžohnowa šo Šan pšchi šurčž- kach wot ššarscheju, šo by š šužodžizom šchol. „Wóh š tobu!“ macž š čžicha rjeknu, Šanowu ruku deržo. „Wóh Wješšchny poššhaj!“ pšchššaj nan, a Šan džesche. Ščto tam čžyšche, bē wječor, Maršku domoj pšchewodžawšchi, ššarschimaj prajil. Bē pšchššajicž šmēš, šo bēšchaj šužodžiz ššarschej jemu na jeho praschenje wotmolwiloj: „Šo pšchincž w Božim mjenje, Šano!“ Ššarschimaj bē tuto wššewjenje Šanowe jenož byše šaž poš- pišmo poš wšchē te pšchecžā a myššle, šotrež bēšchaj šebi wot hšd šem pšchezo šžžo wššmyššlowaloj. Duž šo še ššynom wu- trobnje wješšeleschaj a šo š šim poš ššromadneš nutrnosčžiči š mēru poššachta. Šutšje šurbjesche šebi Šan Maršku poša jeju ššar- šchajū ša mandželššur wupróšchecž, hšwal pašš šurbjesche wšcho š čžicha wššacž, wulšeho ššajška dla. Šutry čžyšchu šo pošom še šlubjenymaj ššromadu šawješšelicž. —

(Pšchichodnje dale.)

Šuršej a ššat.

Š žylim nowočžakšnym, abo prajmy šepje, š žylim revolu- žiju ščžehowazšym ššibanjom ššwšuje tež, šo šššwšššy wučžerjo ššožuja wšchē žyšwšššš šlužby, šotrež š šudžbu a še šššwoni ničo

czinicz nintaju. W Subijskim wotrzeju fu zyrwinisz wuczerjo f 31. dezembrom sandzeneho leta wsche tute fluzby slozili; do tutej fluzha na psch. pschihot wotaria ja fwjate wotkasanje; wotpijt zyrwinich knihi a dr. —

E tym, tydzjenja tu naspomijentim wotkasom kultoweho ministra Saksije saberaju fo wsche mozne strony, pschedywschem nasch konsistorium a politiske strony krajneho fejma. Pschi tym fo wufopa, so tuton wufas sa jutry 1921 do zyła pscheposdže pschiudže, dokelz je fo samowoljenje higo dawno — drje w novembri itacz dyrbjalo. Tez tole wosnam tuteho wufasa itaz zyloho czaša. Duž fo starschi, kiz jutry 1921 dzeczi do schule powjedu, njetrebaja psches tuton wufas fo itatraschic dacz. Njeje tez mozno, so fo schula netk hischege po mēfazach pola starschich ja tym wopraschuje, i najmjeischa po saronju to mozno njeje. By-li fo to hdze stawało, by fo to njesaforske wo neschto njesaforske podwojilo. Prjedy hacz pak fo dzeczi sako, ja jutry 1922, do schule samowoljeja, budže drje tola tuton wufas pschemenjenty! —

Židowski městokral w Palestinije. (Stonczenje.)

Nětko bydli Sir Herbert Samuel, abo lepje Elieser 'ben Menachem w kražnym twarjenju na wolijowej horje. W tutym twarjenju bēsche hacz dotal wustaw, kiz bēsche pomijenowany po němistej tchěžorzy Augusteji Viktoriji, w nim je nětko jeho rezidenca. Charakteristiske je, so je městokral hnydom po přenich dnjach po nastupjenju swojeho knježstwa pschitajal, so budže w zylym kraju šobota (šabbat) je fwjatym dnjom a higo fo rēczi wo samyšle Salomonowy templ i nowa stworicž. Nětko drje steji na městnje, hdžež je něhdy Salomonowy templ stal, hoberka muhamedanska fwjatnižy Dmarowa (Dmarowa moscheja). Ale higo je tón čas pschewidžecž, hdžež w fwjatej semi muhamedanskich wjazy njebudže.

Na kōzdy pad je Sir Samuel energiski muž a horlitwy Žid, kiz swoj narod nimo mēry lubuje. Tak je něhdy w pschednoschku prajil: „Nowy Zion, kiz my postajimy, budže i pschikladom ja zyly šwēt. To je dželo, kiz fo dani. Tute dželo je hōdne czašu, džela a woporniwosče. Wy dyrbinmy byčž dzakowni ja to, so je

nam popichane, w tajtej dobje živi byčž, hdžež fo salkady tuteho Ziona kladža. Bōry po jeho sacženjenju do Jerusalema wufonja fo w Londonje přeni zionistiski kongreš (šjēšd) po wōjnje. Tomu šjēšdej Zionistow je Herbert Samuel šlędowazy telegram pschipošlal: „Njech Zionistowo wjedža, so fo — stanje-li fo, sčtož je trēbne — Zionistiski program w najbližichej dobje dopolnje wufutkowacz da.“ Žendželski presidenta ministrow pak, šnacy Lloyd George, je židowstemu šjēšdej pošelstwo šlędowazeho wobšaha pošlal: „Dowērju kručje, so židowski narod druhim wobšaherjam w Palestinije itajnje šwoje wobšahosčege pošaze w pilnosčzi, krotosčzi, šnješlivosčzi, mydrosočzi a šradnosčzi, kiz fu i jeho pospēcham mušne. Šzym pschewēdženju, so budže židowski narod ja nēčzišche pomēry šaky wjele i pošracžowanju cžlowjestwa pschinoschowacz.“

W pošlednim czašu nastachu w blisłosčzi Jerusalema tš nowe, židowske wšy a druhe budže fo hischege šakozicž, so by Jerusalema fo mehl i tutej wōšadow i zprobu šastaracz. W Jerusalema je nětko tež štazija bjesgrotoweje telegrafije, kiz pošwječege i Londona a Parisa pschijima. W mēšče Šoppe pschimorju dahotowa fo přenja židowska kōdž, kiz fo mjenuje: „Pschedkōdrit“ a nětko morjo pschewrjōdži pod šhorchowju Zionistow — bēšomōdrej i Dawitowym woponom. We wschitkich hošczenjach a tšosejownjach Palestiny fu wschitke štkoholowe napoje, tez němiste piwa, kručje šakafane. Čžakopik „Jewish Chronicle“ (židowski čžakopik) šdželuje, so bēsche njedawno we Winje šjēšd židowskich wyschlow bhwšchege rakuskeje armeje. Dwaš tšhazaj i nich prošeschtaj žendželste knježerstwo, so by jim dowolilo, do fwjateje semje wupucžowacz, so mōhli pschi ponawjenju židowskeho štota šobu pomhacz. Žendželste knježerstwo jim drje to dowoli. Ale sčto tuczi ludžo, kiz fo hacz dotal najradšo po winškich tšosejownjach wokoło walachu, wudošonjeja, pošaze pschichod. Šwtry čžtiar nēby fo dopomnil na 127. psalm: „Njebudže-li Knjes dom twaricž, prózujaj fo cži podarmo, kiz jōn twarja; njebudže-li Knjes město štražowacz, štražnik podarmo štražuje.“ Mandželsta židowskeho městokrala pak šbēra w Žendželstej mjes židowskimi knjenjami pilnje štote debješt, kiz fo potom i lepšchemu kolonizacžje Palestiny pschedawaja. —

Wōtče nasch, kiz by w njebjesch . . . .

(Wotracžowanje.)

Wošluchaj na hlōš tvojeho šwēdomnja — a ty šynjesh swojej ruzy a budžesh fo modlicž a wołacz — wodaj nam našche winy! A derje tebi, hdyž tale proštw a hlubiny twojeje wutroby pošutnje a we wērje štupa i trōnej tvojeho Knjesa a Bōha. Wōn na tym špōsnaje šwoje džecžo — to šabludžene džecžo, kiz pyta hnadu a wodacže. Derje tebi, ty našch tam jeneho šastupjerja a rēcznika, to je twōj Šbōžnik, to je jeho tez sa tebie pschelata krej. Jeho dla tebi twōj njebjeski Wōtž wšcho woda a špūšcžzi wschitke dołhi a winy — so by zylo šwobodny! —

Ale šlysch, wōn tam steji jako twōj šastupjer, ale cže šastupi jeno tak, hdyž fo modlišch tak, jako wōn tebie wuczi a modlicž fo pschitaje — wodaj nam našche winy, jako my wodawamy našchim winikam. Tež jow dyrbišch jemu podobny byčž, so fo modlišch po jeho woli, — wōn je sa tych, kiz fu jeho morili, kichizowali, prošyl, a jim wodał, dha tez ty njemōžesh, haj nješmēsch hinał, hacž so tez ty wodasch wschēm twojim winikam jich winy; wodasch jim wscho, sčtož fu pschecžimo tebi pschewrēschili. Njebjēt to na lōhke! Wōt teho hacž by ty wodał, wot-

wišuje tez tvoje wodacže, tez ta hnada a to šmilenje kotrehož fo ty čžeshch tšochtowacz. Tōn Knjes, twōj Šbōžnik, cže psches te cžēšne wrota hnady wjedže do žiwjenja we nim, njesamł je šam šebi psched nošom psches twōju nješnješlivosčž, nješjednanlivosčž! Wodaj — dha budže tez tebi wodate! a durje njebjēš tebi wotewrjene, so je ničto wjazy šamknyčž njemōže.

Wōtče nasch . . . — njewjedž naš do špytowanja. Ščto dha i tutej proštwu šebi wuprošymy wot našcheho njebjeskeho Wōtza? Ja dyrbju wufnacž, so wjele wufkladowarjam tuteje proštwy je fo jenož i džela poradžilo — trjebacz jeje šmyšł. Ja mēnju, hdyž našch luby Šbōžnik bjes špytowanja wostal njeje, we šwojim šwjatym žiwjenju, tak mōhli my hrēšchni ludžo nadžiju mēčž bjes špytowanja živi byčž? Teho dla čže naš wōn i cžakom wobrocžicž i tutej proštwu pschecžimo temu hrošnemu nje-pschecželej, — špytowanju, njech wono wot kotrehožkuli bofa na naš šaka, — nam hrošy a naš nadpaduje. Ja mam sa to, so tōn jednory šmyšł tuteje proštwy je tōn, našch luby Knjes naš po šwojim šamšnym pschikladže wuczi, so bychmy i našchimaš modlazymaj rukomaj šapšchimnyli a džerželi kručje, šwēru ruku našcheho njebjeskeho Wōtza we džecžazym dowērjenju a špūšcžzenju na njeho, so naš wōn — wōn jenicžy — wēščege a šbōžnje poš-

Wot Židow možemy my Sserbja namučnyč, šcho wutraj-
nosč a lubosč f narodej samože!

Po „Čěstobratrowskej Jednocze“.

Čěšći bratr, farar Lanschtjál w Prahy.

Nam Sserbam je šo dostal nowy pscheczel. Je to mlody
farar čěšćeje bratrowskeje zyrkwe w Žižkowje, i njenom
Lanschtjál. Tutón knjes pshadja se stareje ewangelskeje čěšćeje
šwóby, hižo jeho nan a jeho džed běščaj ewangelskej fararjei.
Wón je wubjerny theologa, kiž je tež na němškich universitach
studowal, wón wudawa derje redigowany časopis „Kostnizke
Nisčry“ (Kostnizke schriczki), kiž šo nam porjadnje pschpósczeli
a naž wo ewangelskim hibanju mjes Čěchami derje powučja.
Naž swjebeli wošebje nadobny a pobožny duch, f kotrymž šo ča-
kopis piša, haj, šchož wědomosč nastupa, móže šo časopis
f najlepšimi němškim i helogiskim časopisami porunowaz.
Knjes farar Lanschtjál šo w čěškich nowinach wošebje šwali,
šo je wubjerne rošwucžowanja sa wučerjow a wučerši ewangel-
stich njedzelskich schulow šarjadowal. Tutón knjes potajkim je
šo tež wo našch maly narod wujimal. Šižo lěta dolho čita wón
šwěrnje našch Pomhaj Bóh a šledži sa nabožnym žiwjenjom
mjes ewangelskimi Sserbami. Š wulkej lubosču wón našch na-
rod lubuje. Š šandženym lěče je wón šam šerbšči kraj psche-
pucžowal a šo wo šerbškich počinkach a njedostatkach pschewěd-
čil. — Do Prahy šo wróčiwšči je wón w šwojej bratrowskej
zyrkwi we wječornych šhromadžijnach psched wulkej, štajnje
roščazaj lěčbje čěškich bratrow a šotrow wo Sserbach psched-
nawšowal. Jedyn pschednosč pschewja tež našch tehdy w Prahy
pschewyway krajan Jan Štala-Bělowodžanski.

A nětko šo waš praschom, lubi šerbšzy bratija a šotry,
njeje to wopravdže pohnuwaze a posběhowaze, šo tuži pobožni
čěšzy bratija we šwojej zyrkwi na naš špomnja, šo chzedža wo
naž, šwójich šerbškich wěrybratrach we Šužizy, něšcho šhonicz,
šo naž do šwojich modlitwow šawrjeja?

My wuprajimy na tutym městnje knjesej fararjei Lanscht-
jalej šwój najwutrobnišči džak. My šmy pschewědčeni, šo
dyrbja šo pschego wuzšche a pscheczelnishe šwjaški mjes čěškim

a šerbškim ewangelskim šwjasoč. Ewangelske hibanje w Čě-
chach dženi a bóle roščje. — Šcho ma wjetscheje pschicžiny jo pod-
pjeracz, hač my šužizy Sserbja, kiž šmy po krwi jich naj-
bližšči pschiwušni? — To njeje tež jenož narodna, to je pschede-
wšchem nabožna naležnosč, ša šotruž šmě šo šawěšče šoždy
šahoricz, kiž něšal štawišny ewangelskwa w Čěchach šnaje. — To
je wulkotna wěž! — Pomhajmy čěškim bratram jich zyrkew
štwaricz, podpjerajmy jich podpjeraczelske wustawy, šhrotnizy,
šotretowizy atd! —

Knjes farar Lanschtjál njech nam dale šwoju lubosč ša-
šhowa a njech jeho Bóh šon Knjes bohacze šohnuje w jeho šutko-
wanju! —

Š blisča a š daloka.

Sserbska čitanka dyrbi šo wudacz! Na tutón wulki, haj
hobriki nadawš tež my tu pokazemy a prošymy, šo by šoždy, kiž
něšal móže, tuto dželo i pjenježnym darom podpjerat; došonja
i tym š dobom tež jene dželo na nabožnym polu. Pschetož šal
chzeja našche džězi šhěršusche, ššpruči, šhóncžka prawje namuč-
nyč, šal Bibliju prawje šrošymicž, šhdyž njemóžeja šerbšči čitacz!
Dary pschijimaja drje wšchizy šerbšzy wučerjo, wošebje pač
čzi w „Sserb. Now.“ wošebje našpomnieni; tam šladaj tež drób-
nišcheho! —

„Šnutsčowne mišionistwo“ našcheje Šaškeje — runje šal tež
te druhich krajow — čěpři čěžko pod ščěšhwkami wulkeje wóžny.
Duž dyrbi šo ša šebuar žyly ššhesčanski lud našcheje Šaškeje
do šulka šwolacz, šo by šo pomoz pschijnešla našchemu šnutsč-
ownu mišionistwu, šotrež je našchemu ludej nětkle bóle hač šdy
prjedy nišne! W šutej myšli a š jenej šwólnitwe, wopornitwe
wutrobni duž chzyli wšchizy pschijimacz te prošty a napomina-
nja, šotrež w pschichodnych šdženjach we wězy šnutsčneho mi-
šionistwa pschidu, pač pišnje, pač ršnje, a potom došonjeć ršant,
nišny šutk lubosče, šhdyž wošada šoždeho f šonnu wola! —
Dróbnišcheho wo tym šowě čzi tež šššče našche šopjento.

Šistowanje: Š. we Š. ša Ššomih. — Š. we Š. ša Ššwofabit.

Šamolšity redaktor: farar Wyrqacz w Šošaczizach.

wjedže po wšchitkich pucžach. Šdžez nam štrach šrošy, šo
šo šabludžimy wot njeho, šo padnjemy a podležimy šphto-
wanju, njech je, šchož chze, hač je to wabjenje a ležnosč
šwěta a čaša, abo hač je to šawjedjenje a tyščenje na-
šcheho šorja a nješboža. — Šyle wěšče je šal. Šjes
pruhowanja naš žanežo jenicžleho šon Knjes wostajicž
njemóže. Wón chze, šo dyrbimy šo roššudžicž ša to,
hač šmy jeho džězi, hač jeho lubujemy, hač šmy jemu
šwěrn. hač našcha wutroba jemu ššlucha, abo hač šmy
ju powjebnyli na šwět a jeho krašnosč. Šdy bychmy
šo po našchej šamšnej woli roššudžili, dha je wěšče, šo
njevychmy to pruhowanje a šphtowanje wobšali. Šeho dla
naš luby Šbóžnik wučzi wšchědnje šo modlicž a prošycž:
njepuščez mje ženje f woczow, džerž mje šrucze pschi šebi,
šo šo wot tebe nješabludžu, šo šwój wostanu hač do
šonza! Ššotra bratšje! Šy dha nětko něšcho ššoniš wo
šym, šo šwoja šhorosč, šwoja šrudoba, šwój ššchiz, šwoje
čěpjenje dyrbi f šemu ššluzicž, šo by popruhowany a po-
šphtany šwojemu Knjesej a njevještemu Šwóžej šalo jeho
šube džěčo šwěrnny wostat. hač do ššmjerče — a wón
šebi šronu wěčneho žiwjenja šal? — — Šle njemyšli,
šo derjehicze, ššrowosč, wjebjele a wšchitke šemške šublo
šadyn štrach a žane šphtowanje ša naš njeje. Šunje šhdyž
šo ludžom derje dže a jim wšcho šoji — wopuščez

Šoha a jeho šwiate šasnje, šo šabludža wot njeho a
šhodža po pucžach šwojich žadosčow, šawjasnu w šphto-
wanju šal we šonible — padnjeja do šhěchow a šhaby,
šokelž šu šabyli ššadowacz f šemu Knjesej, šabyli šo
šwěrn a šrucze jeho džeržecž a prošycž a šo modlicž:
njewjedž naš do šphtowanja! Šaj, my to dyrbimy šalo
Šoži šedžerjo wopokasz — niž pač něšdže šaloko wot
njepšcheczela, ale šal šo pscheczimo njemu ššroble ššupamy
pod Šožim wóženjom a šššitowanjom, f Šožej pomozu
a poššlynjem; jenož šal šphtowanje pschewinjemy a na
šim šobudžemy, — niž nam, ale našchemu njevještemu
Šwóžej f čěšči! —

Šwóčze našch... — wumoz naš wot šeho šeho!
Šwopomni, šow njereka, wobarnuj naš psched ššym, njedaj,
šo naš šše ššotrychi, ale wumoz naš wot šeho. Š šym
chze nam našch Šbóžnik ššajicž, wy Šože džězi ššrbicze
wjedžecž, šo na waš w žiwjenju wšchitko šše čaša a waš
ššotrychi. Šjes ššuteho ššonjenja žadyn jenicžki njewostanje.
Šle šbudžče ššrosčtni. Šy macze Šwóžza, wulkeho a móž-
neho w ššwadže, lubosčzi a pomozy.

(Ššchodnje dale.)